

ELSŐ MISSZIÓ: APGOK-DONG

Apgok-dong egy meredek hegy lábánál fekvő kis, békés külsejű helység volt, 30 zsúptetős ház állt egymás mellett szorosan, távolabb pedig egy-két újabb ház volt. A falu mögött közvetlenül egy hegy terült el, míg az előterében kis földdarabokat műveltek; mindezek előtt pedig egy nagy folyó folyt. A folyó túloldalán néhány további föld volt, amelyeket az egyenetlen, lejtős terepen alakítottak ki, a túloldalán pedig ott húzódott az az út is, amelyen el lehetett jutni Kuchangba vagy Daeguba.

Mikor Apgok-dongba érkeztünk, épp akkor kezdődtek az utolsó nyári esők. Annyira esett, hogy a víz lefolyt a domboldalon, és olyan gyors ütemben ömlött bele a folyóba, hogy senkinek sem volt bátorsága átkelni rajta. Csupán egy hete esett az eső, de a település lakói máris csapdába kerültek.

A helybeliek keresztülmentek a tavaszi éhezéseken. Mindez úgy zajlott le, hogy bár le kellett volna aratniuk és ki kellett volna csépelniük az árpát, de az eső miatt elmúlt a lehetőségük arra, hogy betakarítsák munkájuk gyümölcsét, tehát nem tudták learatni az árpát. Utána az árpa, amely esőt kapott, elkezdett hajtást hozni. A helybeliek ollókkal levágták a hajtásokat, forró edényekbe tették szárítani, utána pedig elvitték megőrölni a vízimalomba, így végül ételhez jutottak belőle.

Úgy láttuk, hogy egy olyan szegény településre érkeztünk, amelyik összehasonlíthatatlanul nagyobb nehézségeken mentek keresztül, mint bármelyik másik, amelyet korábban láttunk. Kezdetben, mikor érkeztünk, hoztunk némi élelmet magunkkal, de egy hét alatt elfogyott a készletünk. Sehonnan máshonnan nem tudtunk ennivalót szerezni, így ott töltöttük a napjainkat, csapdába esve és éhezve.

Hosszabb idő elteltével elmúlt az eső, és lecsökkent a vízszint, úgyhogy át tudtunk kelni a folyón, és meg tudtuk látogatni a környező településeket. Közvetlenül Apgok-dong mellett fekvő Mt. Myo és Mt. Bong és kissé távolabb terült el Kuchang. Elmentünk a piacra, mikor vásár volt, ám még azt sem engedhettük meg magunknak, hogy egy kis árpát vegyünk. Az az árpa, amit sikerült megvennünk, már kihajtott, de elvittük a malomba és kis darabokra vágtuk, utána pedig kölcsönkértünk egy edényt, és ágakat gyűjtöttünk, hogy tüzet rakjunk, ezen megfőztük az ételt, és megettük.

KÉT KRUMPLI

Volt ott egyszer egy ember, aki aggódott, mert senki sem akadt, aki elment volna vele, hogy megkeressék és visszahozzák a tehenét. Mikor a teheneket a település mellett etették,

előfordult, hogy azok elvándoroltak a földekre, és megették a növényeket. Ezért a gyerekek, miután hazatértek az iskolából, kivitték a teheneket a hegyekbe legelni, végül a tehenek este hazamentek. Ám ennek az embernek a tehene nem tért haza este, így el kellett mennie, megkeresni. Ám különböző történetek keringtek az erdőkben élő tigrisekről és farkasokról, így senki nem volt hajlandó elmenni vele megkeresni a tehenét, ő pedig egyedül nem tudott volna elmenni. Felajánlottam, hogy elmegyek vele. Mélyen bementünk együtt az erdőkbe keresni a tehenét, és felmáztunk egészen a hegytetőre. Elővett két kis főtt krumplit a mellényzsebéből, és odaadta nekem. Azt hiszem, nagyon hálás volt, hogy eljöttem vele, mikor mindenki más visszautasította, hogy segítsen neki. Addigra már több napja éheztem, mégsem tudtam megenni a két krumplit, amit adott. Mikor először Apgok-dongba érkeztem, Yoo testvérral jöttem, és mikor rá gondoltam, ahogy teljesen egyedül ül otthon éhezve, sehogy sem tudtam megengedni magamnak, hogy megegyem a krumplikat. Aznap este, miután megtaláltuk a férfi tehenét, és visszatértünk a faluba, hazamentem, hálát adtam Istennek, és megosztottam Yoo testvérral a két krumplit. Ezek a dolgok élénken megmaradtak az emlékezetemben.

ÖRÖM A BIBLIA OLVASÁSA SORÁN

Bár nem fordult gyakran elő, hogy meg tudtunk enni egy ételt, minden hajnalban 3 órakor felkeltünk, és olvastuk a Bibliát. Még ma is, ahogy visszagondolok, az Apgok-dongban eltöltött legboldogabb pillanatokat a Biblia olvasása jelentette. Az Mt. Myo-i vásári napokon odamentünk bizonysgot tenni, a Mt. Bong-i vásári napokon pedig odamentünk prédikálni. Mikor nem voltak vásári napok, körbementünk Apgok-dong különböző részein, és házról-házra járva tanúskodtunk az Igéről. Vasárnaponként és szerdánként embereket hívtunk az otthonunkba, Istentiszteletre.

Azonban hiába mentem el, és látogattam végig azon a nyáron minden nap 30-40 házat délután 2-3 óra körül, ritkán találkoztam bárkivel is. Napközben, akár a férfiak, akár a nők, akár a fiatalok mind kimentek a mezőkre, az idősebb gyerekek a teheneket etették a hegyekben, csupán az 5-6 éves gyerekek maradtak otthon. Így bár körbevándoroltam az egész helységet, senki sem volt, akinek bizonysgot lehetett volna tenni. Az emberek minden nap kemény munkából tértek haza, megették a vacsorájukat, és utána rögtön lefeküdtek aludni. Reggel újra felébredtek, és kimentek a földekre, egy újabb munkával töltött kemény napra. Ez az életvitel megakadályozta őket abban, hogy eljárjanak a Biblia-szemináriumokra, amelyekre hívtuk őket. Így minden napot úgy töltöttünk, hogy csupán a Bibliát olvastuk.

A TESTVÉRÉRT

Különösen Yoo testvér élvezte rendkívül a bibliaolvasást. Reggel felkelt és elkezdte olvasni a Bibliát, és ez eltartott nála egész nap. Mivel fiatalabb voltam, mint Yoo testvér, úgy éreztem, hogy az én dolgom kimenni a konyhába, és megfőzni az ételt. Ám mikor befejeztem a főzést, és bevittem neki az ételt a szobájába, még akkor is csak ott ült, és tovább folytatta a Biblia olvasását. Szólnom kellett: "Yoo testvér, gyere együnk!". "Ó, már kész az étel?" - válaszolta, - "Akkor együnk." - és elkezdett enni.

Yoo testvér azokra a percekre abbahagyta a Biblia olvasását, amikor evett, majd amint végzett az étellel, visszatért az olvasáshoz. Akkor kimentem és elmostam az edényeket. Ő mindig így olvasta a Bibliát, egész nap. Természetesen én is olvastam a Bibliát, de nem hibáztathattam őt, amiért így el volt mélyedve az Igében.

Idővel ez az egész egyre jobban és jobban zavart engem. Úgy gondolkodtam: 'Ha én főzök, legalább elmoshatná az edényeket, vagy ha elmosom az edényeket, főzhetne, miért egyedül én végzem az egész munkát?' - így beszélnem kellett erről Yoo testvérről.

- Yoo testvér, mivel én főztem ma, miért nem mosod el te az edényeket?

- Rendben van, csak hagyd itt őket, majd megcsinálom.

Feltételezve, hogy elmossa az edényeket, elmentem sétálni és egy vagy két óra múlva tértem vissza. Azonban mikor visszajöttem, ugyanúgy találtam az étkezőasztalt, ahogyan ott hagytam, Yoo testvér pedig még mindig a Bibliával volt elfoglalva. Zavart, hogy nem lettek elmosva az edények. De nem szólhattam semmit, látva, hogy a Bibliát olvassa – így nem szóltam egy szót sem, hanem elmostam magam az edényeket. Ő azonban ahelyett, hogy odafigyelt volna, hogy elmosogatok-e vagy sem, tovább olvasta a Bibliát. Ez bosszantott, de továbbra is mindig én végeztem a főzést és a mosogatást, mivel bolondságnak éreztem arról vitatkozni, hogy ki mosogasson.

Egyik este konferenciát tartottunk. Általában úgy volt, hogy hol én szolgáltam, hol pedig Yoo testvér. Aznap este én vezettem a konferenciát, míg Yoo testvér szolgált prédikációval. Leültem a gyerekek mögé, és ügyeltem, hogy ne játszadozzanak ott, közben pedig hallgattam a szolgálatot. De amint meghallottam, elámultam. A szavak, amiket Yoo testvér mondott, Istennek annyira új és meghökkentő Igéi voltak:

"Ezek nem Yoo testvér szavai, hanem Isten szavai."

Ott ültem azon estén egyetlen gondolat nélkül, de hirtelen úgy éreztem, ott térdelek azok előtt a szavak előtt, amiket Yoo testvér prédikált. Amint Yoo testvér szavai elérzékenyítették a szívemet, a neheztelés, ami volt bennem vele szemben, mert nem mosta el az edényeket, egyszerűen eltűnt. Így van, bár ugyanúgy éltünk, én nem voltam olyan lelki ember, mint ő. Ez a testvér valóban Isten értékes szolgálója. Ez a testvér Isten szavát prédikálja. Isten becses szolgálója.

Úgy volt, mintha ő lett volna Elizeus, és én lettem volna a szolgálója, Géházi. Gondolkozni kezdtem: "Egy csodálatos testvérral lakom együtt. Hogy panaszkodhat egy ilyen ember, mint én, a főzés és a mosogatás miatt egy ilyen emberre?"

Természetesen Yoo testvérnek a legcsekélyebb elképzelése sem volt arról, hogy ilyen neheztelésem volt felé, sem arról, hogy ez megoldódott. Ő evett, ivott, és ugyanabban a házban lakott, mint én, de nem én voltam az, akivel az idejét töltötte. Ő Isten által vezetve töltötte az idejét, Krisztussal járva keresztül a Biblián. Erősen éreztem ezt, és attól kezdve sokkal inkább hitet tudtam nyerni azokon a szavakon keresztül, amit a testvér mondott, jobban, mint bármi máson keresztül. Minden, amit mondott, élő volt. Amint együtt voltam vele, mint testvértárssal és mint barátal, a szívemben úgy tekintettem, mint egy tanítót, mint a tanácsadómat.

Miközben mindez történt, a testvér szíve és az én szívem egyre közelebb került egymáshoz. A szavak, amelyek az én szívemben voltak, az övéhez áramlottak, az ő szíve pedig az enyémbé áramlott. Bár az életünk nagy igénybevételt jelentett, éhezünk és szegények voltunk, ezek a dolgok nem voltak problémák abban az örömteli életmódban, amiben éltünk.

Egy délután megegyeztünk, hogy Apgok egyes számú körzetébe, a hegyekbe megyünk tanúságot tenni. Mikor fáradtabbak lettünk, ahogy kezünkben a Bibliánkkal folytattuk bizonyoságtévő utunkat, megálltunk, leültünk egy fa árnyékába és olvastuk a Bibliát. Aznap, miután elolvastuk a Kolossébeliekhez írt levelet, megosztottuk egymással, amit felismertünk. A bizonyosságok, amiket Yoo testvér megosztott velem arról, amit felismert bibliaolvasás közben, olyan édes volt a lelkemnek, mint a méz. És bár nem sikerült olyan mélyen felismernem azokat a dolgokat, mint neki, mikor megosztottam vele a bizonyosságot arról, amit olvastam, Yoo testvér nagyon örült. Sosem beszélgettünk az egység szükségességéről és nem is tettünk sosem ilyen jellegű ígéretet, de a Biblia szavai által a szíveink egyé váltak.

AZ ÉLŐ IGE, AMELY ELKEZDTE MEGMOZDÍTANI A SZÍVEMET

Ahogy telt az idő, miközben egyek voltunk a szívünkben, egyre jobban és jobban belemélyedtünk az Igébe. Mózes I. könyvétől a Jelenésekig, újra és újra elolvastam az Ó- és az

Újszövetséget. A mindennapos bibliaolvasás lehetővé tette számomra, hogy egy hónap alatt elolvashassam az Ó- és az Újszövetséget együtt. Azonban mikor először és másodszor olvastam, nem igazán vettem észre, hogy munkálkodik az Ige. Ám amikor negyedszer olvastam el az Ó- és az Újszövetséget, a Biblia szavai elkezdtek megmozdulni bennem. Miután ötödször és hatodszor is elolvastam, az Ige elkezdett élni a szívemben. A Biblia Igéi másoknak tűntek, mint mikor korábban olvastam. A Biblián keresztül képes voltam Isten útját és az Ő szívét látni. A szívem nagyon szennyes és rossz volt Isten szívével összehasonlítva. Amint elkezdtem megérteni Isten szentségét és nagy szeretetét, felismertem, milyen értéktelen ember vagyok.

Miközben Apgok-dongban éltem, éhes voltam, szegény és nehéz volt az életem. De ami lehetővé tette számomra, hogy felülkerekedjek a nehézségeken, az az élő Isten Igéje volt, amely aktívan vezette a szívemet. Nem volt ígéretem arra vonatkozólag, meddig kell Apgok-dongban maradnom, és senki sem volt, aki gondolt volna ránk, sem olyan, aki támogatott volna minket, de ez egyáltalán nem volt probléma.

Míg ott éltünk Yoo testvérrel, a szívem nem Apgok-dongban lakozott, hanem a mennyben, az Igében. Ezért volt, hogy ahelyett, hogy azon aggódtunk volna: "Mit fogok enni? Mit fogok csinálni? Hogy fogok élni? Nincs itt valaki, aki enni adna nekünk?" - a szívünk az Igében lakozott. Bár soha az életemben nem tapasztaltam olyan nehézségeket, mint azon a településen, el szeretném mondani, hogy olyan boldogságot sem tapasztaltam soha, mint akkor. Az Igék és a szív, amelyet Isten adott nekem akkor, olyan dolgok, amit sosem leszek képes elfelejteni életem hátralévő részében.